

elő. A korábbi ásatások során megismert rétegrend itt a nagy mennyiségű újkori sír és az épületek miatt nem mutatkozott.

Az É-D-i szelvénytörzshez megfigyelhettük a Szépvölgyi árok felé lejtő kis völgyet. Itt a sárga altalaj felett a fekete, humuszos neolit (DVK) réteg került elő, a déli szelvényekben e felett 50–70 cm vastag sötétbarna humuszos leletanyag nélküli réteg volt. A többi kultúrréteget részben a modern építkezéssel, részben az újkori sírokkal teljesen elpusztították. A sárga homokos altalajba vágva az É-D-i szelvénytörzshez 27 neolit objektumot tártunk fel. A szelvénytörzs legdélibb részében egy újkori pince jelentkezett.

A feltárt területen összesen 67 újkori sírt bontottunk ki. Jellemzően K-Ny tájolásúak voltak, és – elsősorban az É-D-i szelvénytörzshez – jól megfigyelhetően szabályos sorokba rendeződtek. A sírokból réz kegytárgyak, olvasótöredékek, ruhagombok kerültek elő.

A területről szórványosan, ill. kevert rétegekből további őskori, római kori és Árpád-kori, valamint újkori kerámia került elő.

KÁRPÁTI ZOLTÁN – ÉDER KATALIN

44. Budapest, II. Lajos utca 28–34. – Szépvölgyi út 6. – Bécsi út – Sajka utca
Ő, Ró

A műemlék épületeket is magába foglaló telektömbön (Hrsz.: 14789, 14790, 14791–94), végeztünk régészeti kutatást megközelítőleg 1050 m²-en 2006. szeptember 25. és december 20. között.

A Ny-ról K felé lejtő telken erőteljes vízjárásra utaló nyomokat, illetve a vízfolyás következtében kialakult, apróköves (kavicsos) árok nyomát figyeltük meg. Az esetleges őskori megtelepedésre csak kevés kerámialelet alapján következtethetünk. A terület használata a római kor alatt vált intenzívvé, funkciójának váltása jól elkülöníthető: a kora római időszakban kőalapozású, agyagtégla falú, bizonytalan rendeltetésű épület, illetve épületek álltak itt, majd a Kr. u. 2. sz. végétől temetőként szolgált. A római kor után csupán az újkor folyamán válik ismét számottevővé a terület használata. A temetőrészben összesen 81 sír került elő, ezeknek jelentős része (74) hamvasztásos temetkezés. Két esetben sírkert is előkerült. A habarcsba rakott kövekből készült, 3 m átmérőjű, kör alakú sírkert fala 45–60 cm között ingadozó, egyenetlen vastagságú, a másik sírkert nagyméretű kőhasábokból készült. A temetkezések nem vágják egymást, de erőteljes szintkülönbségeket lehetett megfigyelni. A kedvezőtlen földrajzi viszonyok miatt a temető nem volt hosszú ideig használatban, a sírok többsége szegényes, kevés mellékletű temetkezés. A mellékletek kis száma ellenére 6 sírkő is tartozott a hamvasztásos horizonthoz. A különleges geológiai viszonyokhoz (hordalékos, laza talaj – időszakosan vizes környezet) alkalmazkodva a mészkő sírsztéléket egy tömbből faragott, négyszögletes vagy háromszögletes,

csaplyukkal ellátott mészkőperselyekbe állították. Az ásatási terület É-i oldalán a temető más részeitől természetes árok által elválasztott, elkülönülő helyen sírkamra került elő. 50 cm vastagságú oldalfalainak készítése nem általános: egy sor, terrazzoval lekent kőorra élére állított tegulákat helyeztek, közüket döngölt agyaggal töltötték meg. Az oldalfalakat belül kivakolták, a sírkamra padlóját Ny-K irányban fektetett, 20–25 m széles és 260 cm hosszú, valószínűleg fenyőfából készített deszkákkal borították. A temetkezés megkezdése előtt a terület egy részén épületek álltak. Az ásatási terület ÉK-i részén egy K-Ny-i irányú épületnek két helyisége került elő. Teljes méretük: 9×5,5 m. A Ny-i 5×4,5 m-es belméretű helyiséget határoló, 50 cm vastag falak 70 cm magasságban maradtak meg. A lapjára fektetett, agyagba rakott kőalapozáson állt az agyagtégla fal, ami 12–15 cm vastagságú, 1 láb (kb. 30 cm) szélességű, és kb. 1,5 láb (45–50 cm) hosszúságú téglákból készült. A felmenő fal legmagasabban 50 cm volt. A Ny-i és a D-i oldalon az agyagfalazat indításánál kisebb kövekből álló töltés húzódtott, amely valószínűleg a gyakori vízfolyásoktól és hordalék mozgásától védte a falat. Mindkét helyiségbe, sőt az épület falaiba is több hamvasztásos és csontvázas sír vágódik. A feltárás során két oltár is előkerült, egy másodlagosan felhasznált, csaknem ép SILVANUS DOMESTICUS feliratú és egy EX VOTO feliratú, töredékes darab.

R. FACSÁDY ANNAMÁRIA

45. Budapest, II. Medve utca 17.
LT, Ró, Á, Kö, Tő

2006. július 17. és szeptember 19. között építkezést megelőző régészeti feltárást folytattunk a (Hrsz.: 13855/2) telken. A 15. sz. épület É-i tűzfalának állagvédelme miatt 5 m széles, K-Ny-i irányú biztonsági sávban nem tártuk fel a telek déli negyedét. A munkaterület gépi lehumuszolása során egyértelművé vált, hogy a teljes felületből csak kb. 100 m²-en nyitathattunk régészeti szelvényeket, az említett biztonsági sávon túl, kb. 10 m É-i mélységig húzódtó újkori pince miatt. Ez az objektum érintette továbbiakban a telek Ny-i szélét is (kb. 50 m²-es felületen). Az ásatás során feltártunk török kori és késő középkori gödröket, középkori épületrészleteket és egy Árpád-kori útfelszínt. Mindkét török kori gödör élelem- vagy terménytároló verem volt, az egyik ovális alakú, ennek oldalát sárga agyaggal tapasztották ki, a másik téglalap alakú, ennek oldalát és alját deszkabélelés fedte. A gödrök alján 50–80 cm vastag használati réteget találtunk (16. sz. második fele), amikor a gödröt már nem használták, 15. századi kerámiát tartalmazó humusszal töltötték fel. A feltárható felületet szinte teljesen elfoglalta egy 16. sz. első feléből származó könnyűszerkezetes ház alapozása. Az alapozás három-négysoros, szárazon rakott kőfal, amely az omladék vizsgálata alapján (vörösre égett patics, sárga agyag és elszenesedett fa) valószínűleg fa-, vályogfalú vagy